

OBĚŽNÍK

MARIÁNSKÉHO KNĚŽSKÉHO Hnutí

Ave Maria

1. ledna 2025, Panny Marie Matky Boží
Svatý rok – Jubileum naděje

Drazí členové Mariánského kněžského hnutí.

Církev nám nabízí milost nového Svatého roku, který papež nazval „JUBILEUM NADĚJE“. Spolu s tímto Svatým rokem nám Církev v hojnosti nabízí poklady Božího milosrdenství, především prostřednictvím daru odpustků a pozvání k pokání pro naši svatost. Je to veliká pomoc pro naši víru, kterou v lásce prožíváme na cestě naděje. Proto jsme pozváni otevřít svá srdce pro tento Boží dar, abychom se učili prožívat stále lépe teologickou ctnost naděje.

Opravdu, naše Matka nás povzbuzuje k tomu, abychom každý rok prožívali tak intenzivně jako Svatý rok, a zdůraznila, že Pán nám prostřednictvím Církve dává v tomto čase zvláštní milost: „*Tento Svatý rok je posledním pokusem Ježíšova Božského Srdce a mého Neposkvrněného Srdce, přivést vás všechny na cestu obrácení se k Bohu, upřímného pokání za vaše hříchy a k opravdovému návratu k Němu, jenž vám pomůže konat spravedlivě, s láskou a dobrotivě skutky pro blaho všech.*“ (25. 3. 1983) – „*Pán stojí u dveří této generace a během Svatého roku vykoupení neustále a důrazně klepe s láskou na srdce všech.*“ (31. 12. 1983)

Panna Maria očekává, že Svatý rok nebudeme prožívat jen tím, že budeme myslet na svoji osobní cestu, ale i na podstatu povolání, které jsme dostali od jejího Neposkvrněného Srdce, totiž přivést co nejvíce lidí, aby prožívali své zasvěcení jejímu Neposkvrněnému Srdci. Abychom byli chráněni v tomto útočišti během soužení a byli nástrojem spásy pro všechny, krácejíce k Ježíšovu vítězství, které přinese jeho přicházející království lásky, spravedlnosti a pokoje. Ona v nás oživuje očekávání návratu Pána Ježíše, což je základní prvek naší víry. Ohlašuje, že už je blízko, a chce nás učinit svými nástroji na pomoc lidstvu, aby bylo v očekávání a připravené. Ona oživuje naši naději, posiluje nás jako Matka naděje a jako Matka v nás znovu rodí i tuto teologickou ctnost.

Ale jak nás učí žít naději?

Žijeme v Církvi, a tedy věrným, konkrétním svědectvím (což je dar prorocství přijatý na křtu) jsme povolání ukazovat na Pána jako jediného Spasitele a jediný cíl lidstva, které ho odmítá a už ho nechce, a přivést lidstvo k tomu, aby bylo Božím obrazem a podobou, aby žilo ke slávě Boží, pro život věčný. Nepřítel nechce, abychom Boha milovali a oslavovali Ho, a všechny své síly dává do toho, aby Církvi zabránil být světlem světa a solí země – světlem, které vede, a solí, která očišťuje a uchovává pro život věčný. Proto nám Panna Maria nabízí ducha svého Neposkvrněného Srdce, který by uzdravil naši víru a podpořil naši naději životem v duchovní i tělesné lásce.

Vidíme, že postup protivníka je stále drzejší a pyšnější: chce zasáhnout Církev (někdy i prostřednictvím kázání a učení některých kněží), aby nás všechny přivedl k pýše a vědomí toho, že jsme sami sebou (včetně hříchů), namísto toho, abychom přijali výzvu k obrácení a nechali žít Ježíše v nás. Vede nás k pyšné seberealizaci jen pozemské a materiální, namísto duchovní a věčné. Úkolem protivníka je podvracet víru, bránit naději a vyprazdňovat lásku.

Neposkvrněné Srdce nám přichází na pomoc tím, že vrací do našich duší krásu učení víry a oživuje v nás naději a povzbuzuje: „*Toto jsou dny určené k vašemu obrácení. Jsou to dny milosti a milosrdenství, naděje a očekávání. Toto jsou dny přípravy na to, co vás čeká, na velké události, které jsem vám předpověděla.*“ (4. 3. 1987)

Rád bych vám proto předložil k meditaci několik poselství, která Panna Maria dala P. Stefanu Gobbimu. Uvidíte, jak nám stále připomíná, že prožíváme Velký pátek Církve a musíme se od ní učit, jak žít

s nadějí i „pohoršení kříže“, tedy popření Ježíše a Církve, jeho zbavení se své božské důstojnosti a přibití k pozemským skutečnostem a pomíjivosti (jako na dřevě kříže, viz 11. února 1979). Máme se od ní učit bdít v naději během Bílé soboty a nenechat se zmást anebo ztratit odvalu, když je čekání příliš dlouhé anebo když se zdá, že věci neodpovídají našim představám o vítězství Neposkvrněného Srdce. Není to naše věc, abychom znali časy a chápali způsoby vítězství jejího Srdce. Na nás je, abychom konali to, co od nás Panna Maria žádá: abychom žili v naději, tak, jako Ona nás to učí, abychom se nenechali ničím zastavit, dokonce ani žádnými zklamáními, která mohou pocházet z „nitra Církve“. Život v naději, jak nás Ona učí, se stává motorem oněch duchovních zbraní, s nimiž chce, abychom bojovali a vyhráli její boj, aby se Ježíš mohl vrátit kralovat a vítězit v našich srdcích tak, jako už vítězí v jejím Srdci.

„Dnes, o slavnosti mého božského mateřství, chci dát církvi poselství, aby mu naslouchala a přijala je. Je to poselství důvěry a naděje. Nehledě na těžkosti a utrpení, které je církev povolána nést, a na bolestiplné hodiny smrtelného zápasu a mučení, které poznamenávají čas vaší krvavé očisty, připravuje se pro ni okamžik obnoveného lesku a druhých Letnic. Moje tak velmi milované děti, neztrácejte nikdy důvěru a naději!“ (1. 1. 1985)

„Zjevují se vám mimořádným způsobem, abych vás vyzvala k důvěře a naději, abyste se ke mně utíkali svým zasvěcením se mému Neposkvrněnému Srdci.“ (11. 2. 1988)

„Z mého Neposkvrněného Srdce sestupují na vás, mně zasvěcené syny, bílé sněhové vločky, abyste všem mohli přinášet můj mateřský hlas, který vás vede k naději a důvěře.“ (5. 8. 1995)

„Jako nikdy dosud podobáš se dnes, ó církvi, svému ukřižovanému Ženichovi. Je to také pro tebe hodina tvého smrtelného zápasu, tvé opuštěnosti a tvé bolestné smrti na kříži. Ale o tvém Velkém pátku stojí vedle tebe Matka Bolestná, posiluje tě a bdí v modlitbě a v pevné naději na tvé blízké slavné zmrtvýchvstání.“ (28. 3. 1986)

„Ať v těchto posledních časech zesílí vaše rozhodnutí žít v jednotě života s vaší bolestnou Matkou. Je to dlouhá Bílá sobota, která už pomalu končí. Ať se tedy stane vaše modlitba intenzivnější. Nenechte se pohltit ani zaujmout aktivitou či přepjatou starostlivostí. Ve chvíli soužení, v bolestech posledních časů, které prožíváte, vás zvu, abyste bděli se mnou v ustavičné modlitbě. O dlouhé Bílé sobotě, kterou prožíváte, bděte se mnou v důvěře a naději. V hrobě vaší dlouhé Bílé soboty je navždy pohřbena nepravost a lidská ubohost; je tam uloženo zlo i hřích, pýcha i nenávisť, nečistota i nadutost, každá forma zkázy a smrti. O dlouhé Bílé sobotě těchto vašich posledních časů musíte především bdít se mnou v očekávání. Co mi ulehčilo velkou bolest tohoto dne, byla jistota, že Ježíš slavně vstane z mrtvých. Po sobotě hrobu že bude následovat neděle Vzkříšení. Ač ještě prožíváte bolest, únavu, soužení a smrt této dlouhé Bílé soboty, žijte se mnou v očekávání. Ježíš se vrátí na oblacích nebeských, aby obnovil své království slávy a novými učinil všechny věci. Přemilí synové, žijte dnes se mnou v očekávání tohoto jeho návratu.“ (30. 3. 1991)

„Avšak dívejte se na mne dnes také s nesmírnou nadějí. S nesmírnou nadějí ve dnech, kdy lidstvo zakouší bolestnou zkušenost svého odloučení se od Boha vytvořením civilizace bez Boha, ve které je jeho zákon stále porušován a otevřeně odmítán. Přišly na ně hodiny velké zkoušky a jeho milosrdného trestu. Jako Matka se tedy zpřítomňuji mocným a stálým způsobem, abych lidstvu pomohla na jeho cestě obrácení a návratu k Bohu. Tak otvírám celému lidstvu bránu svého Neposkvrněného Srdce, bezpečného útočiště, do kterého musí vstoupit pro svou záchranu. S nesmírnou nadějí se na mne dívá církev, která prožívá očistnou hodinu své největší krize. Pronikl ji satanův dým, její jednota je rozervána, její svatost zakalena, je ohrožena ztrátou víry a velkým odpadem. Proto se ukazují církvi s něžností a milosrdenstvím své mateřské lásky, a tak jí sama pomáhám a těším ji v bolestných chvílích její velké očisty. Moje přítomnost v církvi se stává od nynějška nadále stále silnější, živější a zřetelnější. Celá církev uvidí v Mariánském kněžském hnutí mimořádnou pomoc, kterou jí nabízí nebeská Matka, aby ji uvedla do bezpečného útočiště svého Neposkvrněného Srdce, kde pozná světlou hodinu svých druhých Letnic. S nesmírnou nadějí se na mne dívejte vy, moji malí synové, tak soužení a ranění a bití prudkým větrem velkého trápení. Pojdte ke mně vy všichni, moje malé děti! Pojdte ke mně, protože potřebujete od své nebeské Maminky útěchu, povzbuzení, ochranu, obranu a záchranu.“ (8. 12. 1996)

„A přesto hledí církev mateřskými a milosrdnými očima na toto ztracené lidstvo a plna důvěry se dává na cestu na vrchol Golgoty ke svému ukřižování a smrtelnému zápasu. Tak nacházím dnes svou dceru. Jsem s ní v bolestiplné chvíli jejího »Velkého pátku«. Společně s Janem, který znovu žije ve všech mých přemilých synech, zasvěcených mému Neposkrvněnému Srdci, chceme jí pomáhat v tomto jejím smrtelném zápase. Líbáme její probodené ruce. Zakrýváme láskou její obnažené tělo. Lijeme balzám na její početné rány. Zahalujeme krvavé okamžiky jejího ukřižování modlitbou a nadějí v jistém očekávání jejího vzkříšení. Působením Ducha Svatého bude zcela obnovena a zažije obdivuhodný jas. Jistě i pro ni bude po Velkém pátku jejího umučení následovat Velká noc a nové Letnice milosti a života.“ (9. 4. 1982)

Jak vidíme, Panna Maria nás učí zúrodnovat utrpení, které Církev v této době prožívá. Každý z nás je dítětem Matky Církve: v Církvi jsme posvěceni milostí, kterou jí Bůh svěřil, ale jsme též povoláni pomáhat Církvi i v jejích duchovně nemocných dětech. Každé nemocné dítě způsobuje, že Matka Církve trpí, a každý z nás s ní trpí též. My, i když jsme hříšníci poníženi svými hříchy, po smíření jsme povoláni být nástrojem spásy tím, že odpovíme na volání, které přichází z Neposkrvněného Srdce. Panna Maria říká, že chce zachránit právě skrze nás, všechny své nemocné, hříšné děti (viz 2. 2. 1982 nebo 3. 6. 1987). Žádná situace nemůže být považována za „beznadějnou“, protože Pán uskutečňuje své plány cestami, kterým nemůžeme rozumět ve všech podrobnostech.

„Proto vás vybízím, abyste žili jedině v důvěře. Váš čas se musí měřit důvěrou v milosrdnou lásku Otce a v působení vaší nebeské Matky. V této důvěře žili moji rodiče Anna a Jáchym, které církev dnes připomíná a vám je podává jako vzor. V této důvěře žili všichni svatí, všichni Boží přátelé. Pouze této důvěře používal Všemohoucí vždycky, aby uskutečnil v každé době svůj záměr. Často jej uskutečnil také proti očekávání všech ve chvíli, kdy by to nikdo nevěřil. Tak tomu bylo ve velikém plánu, který Bůh uskutečnil prostřednictvím těchto svých dvou pokorných a chudých tvorů, které povolal, aby připravil narození vaší nebeské Matky. Vaše nebeská Matka byla povolána, aby doufala vzdor tomu, jak se věci jevíly, a spolehla se v naprosté důvěře jedině na Boží slovo. Tak se stala Matkou Slova a darovala vám svého Syna Ježíše. Nyní jsem vám oznámila triumf svého Neposkrvněného Srdce a nutnou bolestnou očistu, která mu má předcházet. Také jsem vám řekla, že toto je čas očisty a že toto jsou léta mého triumfu. Nepátřejte však po termínu tím, že byste zkoumali budoucnost a počítali léta, měsíce a dny. Tak byste byli zachvázeni úzkostí a neklidem a mařili byste jen svůj čas, který je tak drahocenný. Moji přemilí synové, můj čas se neměří tak, ale jedině vaší důvěrou ve mne, která vás připravuje, abyste byli nástroji, které jsem já vyvolala a vychovala, abych uskutečnila v tomto čase triumf svého Neposkrvněného Srdce.“ (26. 7. 1976)

Žít v důvěře znamená kráčet podle plánu, který vede k cíli a který připravil Pán: znamená to kráčet a konat v naději. Je to důvěra, která nás nevede k tomu, abychom stáli na místě a čekali, až se něco stane, anebo čekali, až se svět sám od sebe vrátí k Ježíšovi, ale která nás žádá konat tak, jak nás učí Panna Maria, aby se všichni co nejdříve vrátili k Ježíšovi: žádá nás o malost, odvahu a odevzdanost, abychom konali skrze večeřadla, obětovali se a pomáhali každému žít zasvěcení Neposkrvněnému Srdci Panny Marie.

Je to duchovní činnost, ne nečinnost. Není to stagnace: je to pohyb.

Slova, která otevřela Svatý rok, jsou „*Spes non confundit*“ – „*Naděje neklame*“ (Řím 5,5) a víme, že Panna Maria nás vede k tomu, abychom kráčeli po výšinách naděje s úžasným ovocem víry a lásky, vstříc vítězství jejího Neposkrvněného Srdce.

Naděje nám dává radost z toho, že jsme v plánu spásy, ve kterém jsme spaseni jako hříšníci, vede nás k malosti (viz 8. 9. 1976). Jsme spaseni, nejsme soudci, nemůžeme zastávat postavení, které nám nebylo dáno, nemůžeme žít stále stěžováním si na věci, které jsou ve světě nebo v Církvi špatné. Naděje

prožívána v malosti od nás vyžaduje, abychom se nepoddávali „lidským reakcím“, ale abychom odpovídali „reakcemi v Duchu Svatém“, jak nás učí Panna Maria: modlit se, trpět, obětovat se a mlčet. A také odčiňovat. Trápí nás něco? Reagujme takovýmto způsobem, a pokud je to možné, i večeřadlem. Z této duchovní činnosti pochází dobré svědectví, jehož ovocem je přivádění duší (počínaje naší) k otevřenosti Boží milosti a obrácení. Neznáme časy Boží milosti ani vítězství Neposkvrněného Srdce, ale víme, co máme dělat. Tomuto nás učí Ježíš, Církev to předává a Panna Maria o to stále žádá a jasně nám to vysvětlila v poselstvích, která dala Donu Stefanu Gobbimu.

V maličkosti toho, kdo je zasvěcen Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, která „duchovně pracuje“ ve večeřadlech pro svůj mateřský plán spásy, je správně prožívána naděje, která buduje život Církve.

Panna Maria nás proto žádá, abychom prožívali tento čas kříže v naději a vydávali o něm svědectví. V tomto Svatém roce jsme povoláni předávat Církvi naději Matky naděje, být v Církvi činem Matky naděje, aby byla nástrojem, stezkou, dveřmi naděje, která všem ukazuje cestu mateřského díla Neposkvrněného Srdce a útěchu, kterou nám Ona poskytuje v časech zkoušek.

„Já jsem Matka naděje! Naděje je božská ctnost, která musí být prožívána zvláště v krvavých hodinách očisty. Jak mnohotvárně se pokouší můj Protivník přivést vás do malomyslnosti, aby vás učinil bezbrannými a zmenšil sílu vítězného nástupu! Nebojte se, neboť satan je již Ježíšem potřen a každé jeho zdánlivé vítězství mu připravuje novou opravdovou velkou porážku. I když nenávisť dosud potřísňuje vaše ulice krví, i když hřích pokrývá ledem duše a srdce mnohých, i když se lidstvo ještě nevrací na cestu lásky a vzpoura proti Bohu každého dne sílí, vaše důvěra v milosrdenství nebeského Otce přece musí být ještě větší a na mne musíte hledět jako na znamení své naděje... Tlustá ledová kra, která dnes pokrývá svět, nesmí vás zbavit odvahy, neboť já každý den všude rozsévám símě života a vzkříšení.“ (1. 1. 1983)

„Proto vás prosím, abyste rozmnožovali večeřadla modlitby v závěrečné době velikého soužení. Tak mi pomáháte zachraňovat mnohé mé děti, které krácejí k věčnému zatracení.“ (15. 9. 1994)

„Bděte se mnou. V naději, která už se stává jistotou...“

Bděte se mnou v důvěře, prožívejte se mnou tento sobotní den...“

Proto vás, milované děti, dnes zvu, abyste se mnou bděly v modlitbě, naději a důvěře během této vaší dlouhé soboty, která se už končí.“ (15. 4. 1995)

„Když vy, moji milovaní synové, trpíte se mnou a modlíte se, daří se vám přivádět denně mnoho duší na cestu, která vede do nebe. Proto vy, moje dítky, které jste se zasvětily mému Neposkvrněnému Srdci, buďte dnes nástroji mého mateřského milosrdenství.“ (13. 8. 1982)

„Tak budete moci věrností evangeliu a utrpením ukazovat cestu ke spáse nesmírnému počtu duší.“ (4. 1. 1975)

„Takto přispějete k tomu, že spolu s vámi budu stavět dennodenně nová nebesa a novou zem – jako nejkrásnější ovoce plnosti milostí a milosrdenství, které vám vždy rozdává Neposkvrněné Srdce vaší nebeské Matky.“ (8. 5. 1986)

Drazí bratři v kněžské službě a drazí bratři a sestry, ať nás slova naší Matky vedou k tomu, abyste tento čas milosti prožívali tak, jak Ona si přeje, v něm nám Bůh dal své místo, abychom byli zástupem Neposkvrněného Srdce.

Don Luca Pescatori, zodpovědný koordinátor Mariánského kněžského hnutí

* * *

NĚKOLIK ZPRÁV

I v roce 2024 jsem mohl navštívit mnohá večeradla v Itálii, Indii (i kvůli každoročním duchovním cvičením kněží a laiků), v Německu (duchovní cvičení kněží), v Bolívii, Paraguayi, Argentíně a Brazílii (na každoročních duchovních cvičeních laiků a kněží), kde jsem se setkal s 10 biskupy a 5 kardinály.

V roce 2024, jako vždy koncem června v Collevalenza v Itálii, se konala Mezinárodní duchovní cvičení pro kněze za účasti asi 150 kněží a biskupů a některých laiků zastupujících své národy.

V roce padesátého výročí, kdy Panna Maria požádala našeho drahého Dona Stefana Gobbiho, aby se modlil ve večeradlech (17. ledna 1974), se začal proces jeho blahorečení; konal se v Como za účasti diecézního biskupa, kardinála Oscara Cantoniho. Don Stefano je nyní v Církvi považován za „*Božího služebníka*“ a jeho svědectví víry a kněžský život se nyní zkoumají s tím cílem, aby byl navržen (pokud je to v Božích plánech), za příklad svatosti a za přímluvce u Boha a u Neposkvrněného Srdce. Kardinál v Como schválil modlitbu, která už byla zveřejněna, a je možno ji najít na mezinárodní webové stránce MKH: <https://www.msm-mmp.org/about-3>.¹

V souvislosti s procesem blahorečení P. Nazarena Lanciottiho chybí už jen poslední krok, který čekáme každou chvíli. Modleme se, aby to bylo co nejdříve, abychom přivítali tuto dobrou zprávu v těchto měsících. Když už mluvíme o mučednictví, stále se modleme za naše pronásledované bratry, kteří velmi trpí.

Pro kněze: Jubileum kněží bude v Říme od 25. do 27. června. Z toho důvodu mezinárodní duchovní cvičení v Collevalenza budou letos od neděle 29. 6. (večer) do soboty 5. července (ráno). Navrhujeme, aby se kněží připojili k diecézním nebo národním poutím do Říma na Jubileum kněží a aby další týden, přijeli na exercicie. Nezapomeňte si zavčas koupit letenku do Říma, brzy budou velmi drahé. Prosíme laiky, aby podpořili své kněze (i finančně) a pomohli jim zúčastnit se duchovních cvičení v Itálii. Pro další informace pište na e-mail: querciaflorio@gmail.com (*P. Florio Quercia*).

Pro laiky: Stále vás povzbuzujeme, aby se v každém národě konala národní nebo aspoň regionální večeradla, i kdyby tam bylo jen pár lidí. Pokud členové MKH bydlí velmi daleko od sebe, ať se setkávají i aspoň přes internet, tak jako se to děje v některých oblastech světa: nejde o náhradu za rodinná anebo farní večeradla, je to jakoby večeradlo navíc, které nás spojuje a pomáhá nám kráčet spolu po této úžasné cestě Neposkvrněného Srdce. Rovněž povzbuzují kněze z každého národa (anebo jazykové skupiny), aby se každý měsíc setkávali na večeradlech (nebo i on-line), a tak si pomáhali přátelstvím a svědectvím. V mnoha národech se to už děje s dobrým duchovním užitkem.

I letos si dovolím vám doporučit, abyste nepadli do pasti rozdělení Církve, ale abyste byli sjednoceni s Církví a v Církvi, abyste se stále větším srdcem a zralostí přijali náš druhý závazek, kterým je laskavá modlitba za papeže, jak nás o to žádá Panna Maria v úkonu zasvěcení, abychom žili poselství a úkon zasvěcení bez toho, že bychom něco ubírali nebo přidávali. Jen pokorná modlitba je účinná, jen taková modlitba nás drží na cestě Neposkvrněného Srdce, otevírá nás rozlišování, činí nás silnými svědky a dává nám důvěru, že Pán vede Církev podle svých plánů, někdy tajemných, v době velkého soužení na cestě očisty do Ježíšova Eucharistického království pro vítězství Neposkvrněného Srdce Panny Marie.

Don Luca Pescatori, zodpovědný koordinátor MKH

Překlad z italštiny: Sr. Margita Baroková, úprava do češtiny: P. Jiří Polášek

---

¹ V českém jazyce je modlitba na straně 12 tohoto oběžníku.

ŽÍT SVATOST PANNY MARIE

Přednáška Dona Stefana Gobbiho ve Valdragone v San Marinu, dne 27. 6. 1991

Pokoj ať je s vámi.

Dnes budeme mluvit o zralých plodech svatosti. Je to ovoce, které dozrává z modlitby a víry. Nejprve bych vám chtěl přečíst úryvky ze dvou poselství. Jedno je z 8. 9. 1990, Narození Panny Marie:

„Jsem jitřenkou, která ohlašuje úžasnou událost vaší spásy a připravuje vás všechny na příchod velikého dne Páně.

Jsem krásná jako luna, která září světlem odraženým od slunce, neboť má krása je krásou Nejsvětější Trojice, jež mě zahaluje, je plností milosti Boží, jež mě proměňuje, je jeho božskou svatostí, jež mě přikrývá.

Lesknu se jako slunce, neboť jsem povolána stát se Matkou Ježíše Krista, který je věčným odleskem Boha Otce.

Jsem strašná jako vojsko sešikované k boji, neboť mým úkolem, svěřeným mi Pánem, je zvítězit nad satanem, rozdrtit hlavu starého hada, spoutat nestvůrného Rudého draka a uvrhnout jej do ohnivé propasti, svést zápas a potřít toho, jenž se staví proti Kristu, tj. Antikrista, a připravit druhý Ježíšův příchod, který mezi vámi obnoví své slavné království.

To je můj plán. Čím mocnější se stává má přítomnost mezi vámi, tím víc se od vás vzdalují temnoty zla, hříchu, nenávisti a nečistoty, neboť satan je stále více spoutáván a ničen.“

A ještě z poselství z 1. 1. 1990:

„Jako Matka vás chci vzít za ruku a doprovodit vás na práh tohoto desetiletí, které právě v tento den začínáte. Je to velmi důležité desetiletí. Je to údobí obzvláště poznamenané mocnou přítomností Páně mezi vámi. V poslední desítce let vašeho století dojdou naplnění události, které jsem vám předpověděla. Je tedy nutné, abyste se nechali všichni formovat mým mateřským působením.

Formuji vaše srdce, abych vás přivedla k obrácení a otevřela vás k nové schopnosti lásky. Uzdravuji vás tak z choroby egoismu a duchovní vyprahlosti.

Formuji vaše duše, pomáhajíc vám pěstovat v nich veliký dar Boží milosti, čistoty a lásky. A jako v nebeské zahradě dávám vypučet květům všech ctností, které vám umožňují růst ve svatosti.

Vzdalují tak od vás stín zla, mráz hříchu, poušť nečistoty.

Formuji vaše těla, dávajíc v nich zářit světlu Ducha, který v nich přebývá jako ve svém živém chrámu. Vedu vás tak po cestě čistoty, krásy, harmonie, radosti, pokoje a společenství s celým rájem.“

A nakonec:

„Zvu všechny, abyste se zasvětili mému Neposkvrněnému Srdci a svěřili se mi jako děti, abych vás mohla vést po cestě svatosti v radostném konání všech ctností: víry, naděje, lásky, prozíravosti, statečnosti, spravedlnosti, mírnosti, mlčení, pokory, čistoty a milosrdenství.

Toto je ovoce Ducha, protože Ona nám získává Ducha Svatého, který Ji naplňuje, celou Ji posvěcuje, protože chce učinit i z nás své malé děti Jí zasvěcené, svaté, oblečené do její vlastní svatosti.

Pokud pozorujeme svatost Panny Marie, zdá se mi, že jsou zde tyto **charakteristické 4 prvky**.

První prvek: Je to **svatost zcela skrytá**. Pokud myslíme na přednosti Panny Marie, které Ji tak vyvyšují, všechny jsou na duchovní úrovni. Zdánlivě je Panna Maria žena jako ostatní ženy. Důsledkem toho

je svatost, která se trénuje v obyčejném způsobu života. Proto jde o svatost dostupnou všem: Panna Maria je vzorem svatosti pro všechny. V *Mulieris Dignitatem* Jan Pavel II. píše, že Ona je vzorem svatosti pro všechny duše: pro kněze, řeholníky, manžely, je prostě vzorem svatosti pro všechny.

Druhý prvek: Svatost Panny Marie souvisí s tím, že **Ona naplno patří Bohu**. Vlastní Boha úplným způsobem, tak, jak ho žádné jiné stvoření nemůže vlastnit. Čím víc se k Bohu přibližujeme, tím dokonalejšími se stáváme. Duše Panny Marie je nejdokonalejší ze všeho stvoření, které existuje, víc než andělé, víc než všechny andělské hierarchie, které jsou vysoko, oděny světlem, úplně svaté, protože slouží Bohu a jsou v Boží službě. Avšak andělé nevlastní Boha v takové míře jako Panna Maria, a to kvůli vztahu, který je mezi Pannou Marií a Nejsvětější Trojicí.

Panna Maria je v srdci Nejsvětější Trojice. Kvůli svému vztahu s Otcem, jehož je milovanou dcerou, díky vztahu se Synem, jehož je Matkou, i kvůli vztahu s Duchem Svatým, jehož je Nevěstou, Maria je v Srdci, v nitru Srdce Nejsvětější Trojice.

Důsledkem tohoto úplného vlastnictví Boha je, že Maria nikdy nepoznala hřích, nikdy žádný hřích. Bratři, nikdy!

Pochopte tedy její privilegium, že byla uchráněna od dědičného hříchu. Protože byla tak plná Boha a nikdy nepoznala hřích, proto je v ní zachován přirozený odpor ke hříchu. Právě tak, jako je averze mezi tmou a světlem, mezi nocí a dnem, mezi ďáblem a svícenou vodou, tak má Panna Maria přirozený odpor vůči hříchu.

Třetí prvek: Je to svatost úplně podle vzoru Ježíše Krista. Spočívá v dokonalém následování Krista, neboť vztah, který Ji spojuje se Synem, je mateřský. Nikdo nemůže milovat Ježíše tak, jak Ho milovala jeho Matka. Jde o přirozený vztah, nebo ne? I na přirozené rovině nikdo nemiluje člověka víc než jeho matka. Souhlasíte? Neboť mateřská láska je na vrcholu určitého stupně lidské lásky. Proto hle, jak Maria miluje svého Syna: dochází k tomu, že Ho miluje jedinečným, neopakovatelným způsobem jako matka, což je dáno jen Jí jediné, neboť jen Ona je Boží Matkou.

A nyní přicházím k tomu, že když Matka miluje Srdce svého Syna, a když láskou dospěje do nitra Srdce svého Syna, tu se stane zázrak, dojde k úžasné, zázračné události. Proč? Protože toto Srdce jejího Syna není jen Srdcem jejího Syna, je též Srdcem Vtěleného Slova. Je to Srdce Božího Syna. Bůh má totiž nekonečnou schopnost být milován. Tedy, když Panna Maria vstupuje do tohoto Srdce jako matka, nalézá Božské Srdce a je mocně přitahována k této formě Boží lásky. Mocně přitahována nekonečnou schopností, kterou má toto Božské Srdce, aby bylo milováno, Ona se začíná rodit pro tuto lásku. Právě zde se uskutečňuje Božský zázrak, který umožňuje, že Ona, jako Matka, se stane Dcerou svého Syna... Jak to vyjádřil Dante: „*Panna a Matka, Dcera svého Syna.*“ Ano, stává se dcerou, protože je Jím zrozená k této lásce, a Ona roste a rozvíjí se, stává se v této lásce velikou. A láska je poslušnost Synovu Slovu, láska je následování Syna, láska je konat to, co Syn říká... láska je napodobovat Syna.

A běží, utíká podněcována mateřskou láskou ke svému Synovi a za Synem, v dokonalé poslušnosti jeho Slovu, v dokonalém následování Slova. Proto mezi svatými není ani jeden, který by mohl napodobit a následovat Krista tak jako jeho Matka. Proto Ji nazýváme Královnou všech svatých. Jaký je toho důsledek? Ježíš Ji hluboce připojil k svému vykupitelskému dílu dvěma způsoby:

- prostřednictvím díla spoluvykoupení, neboť připojil Marii k dílu svého vykoupení především jako Matku, potom jako příklad pro naše lidské připojení se ke Kristovu vykoupení, ke kterému jsme povolání všichni... neboť, jak praví sv. Pavel: „...já trpím a doplňuji na svém těle to, co zbývá do plných útrap Kristových.“
- potom Ji připojuje jako Spoluvykupitelku k tajemství vykoupení, a důsledkem toho je, že Ji činí Prostřednicí milostí mezi námi a Synem.

Prostřednictvím a spoluvykoupení jsou důsledkem způsobu, jakým Maria milovala a napodobovala svého Syna. Jako Matka je intimně spojena s tímto jeho božským posláním. Mluví o tom i II. vatikánský koncil v 8. kapitole *Lumen gentium*.

Čtvrtý prvek: Panna Marie je **utvářena Duchem Svatým**, s kterým je osobně spojena. Svatost Panny Marie je vrcholné dílo Ducha Svatého! V důsledku láskyplné spolupráce mezi Ní a Duchem Svatým, mezi Ženicem a Nevěstou, se rodí vrchol této manželské jednoty, její nejkrásnější ovoce... Ježíš.

Zasvěcení (nejprve ho vykonat a potom i žít), vede Pannu Marii k tomu, že si vezme do vlastnictví celou naši existenci a naplňuje náš život a naše srdce svou vlastní svatostí. Proto jsme i my povoláni, abychom žili tuto svatost Panny Marie v těchto **čtyřech rozměrech**.

První rozměr: Skrytá svatost. Ta se vyjadřuje jednoduchým a běžným způsobem života, bez hledání výjimečných charismat. I zde v San Marinu nás Panna Maria nechala dozrávat během těchto posledních deseti let. Pokud by tu byl dnes někdo, kdo tu byl v roce 1984 nebo 1983, už by nás nepoznal... Když jsme tehdy spěchali za tím, kdo vydával vůni, nebo když se spěchalo za někým jiným, neboť ukázal fenomén Panny Marie, která ronila slzy, anebo za dalším, který zase vyprávěl o jiných zázracích Panny Marie..., připadali jsme si jako děti, které možná vyvolávaly u Panny Marie shovívavý úsměv. A potom nás nechala dozrávat. Věru, Panna Maria nás i trochu vytahala za uši, když v jednom roce sem přišel jeden kněz se sochou Panny Marie, která ze sebe vydávala podivuhodnou krásnou vůni, a pak vyšlo najevo, že používal voňavku jak pro sebe, tak i pro Pannu Marii. Vzpomínáte si na to?

Bratři, vidíte, že už víc nehledáme vůně? Vidíte, že už neběháme za duchovními událostmi? Jak je krásnější jiná vůně? Je to vůně potu z toho letního horka, kterou obětujeme Panně Marii. Drahá Panno Maria, poslala jsi nám čerstvý vítr, čekala jsi celý týden, a až poslední den jsi nám ho poslala. Je evidentní, že to horko jsi dovolila jako naše pokání, obětovali jsme ti to, ale já... v mém pokoji nefunguje ani sprcha, a s tím horkem, které tu je, jak nemám být cítit potem! Jednou mi představený bratra Gina napsal dopis: „*Zde všichni cítí vůni bratra Gina, ale o tobě, Done Stefane, mi říkají, že nevoníš, ba že dokonce z tebe vychází zápach.*“ ... Díky otče, děkuji vám. Pokud by bratr Gino dělal tu práci, kterou konám já, a cestoval by po celém světě, zapáchal by trochu od potu i on.

Vidíte, bratři, jde o běžnou, obyčejnou svatost, a Panna Maria je tak dobrá, tak něžná, že obvykle nedává kněžím výjimečná charismata. Kněží se často ptají: Drahá Panno Maria, proč se zjevuješ vždycky dětem nebo mladým, ale nikdy se nezjevuješ nám kněžím? To se zeptejte Jí, protože ani Donu Stefanu Gobbimu se nezjevuje! Já nevidím Pannu Marii, jen Ji slyším mluvit ve svém srdci. Možná proto, že chce, abychom pochopili hodnotu každodenní svatosti, takové, jaká je jen její, která se cvičí v úplném uskutečňování Boží vůle a která se koná takto: konat s radostí, hrdinsky, jako Panna Maria, v každém okamžiku Boží vůli. Ve zdraví: „Ano!“, v nemoci: „Ano!“, v mladosti: „Ano!“, ve stáří: „Ano!“, když chodím oběma nohama: „Ano!“, když chodím o berlích: „Ano!“, když umírám: „Ano!“, když přichází smrt: „Ano!“ Ano pro tebe, Pane, abych vždycky splnil Tvou vůli. Toto nás činí svatými! Nevěřte tomu, že jsme více svatí než druzí, jen proto, že jsme kněží...

Mnozí z vás už o tom víte, že jsem byl před pár lety v Medžugoriji, a řeknu vám tu epizodu znovu, neboť jsou zde mnozí noví. Byl tam jeden ženatý zubař, šel za vizionářkou Ivankou a začal: „*Jsi opravdu bláznivá! Jsi šílená! Tři roky jsi viděla Pannu Marii a pak ses vdala? Neměla ses stát řeholní sestrou, neměla ses stát sestřičkou?*“ A ona s vyrovnaností a něžnou tváří odpověděla: „*V prvních dnech zjevení mě Panna Maria vzala do nebe, aby mi ho ukázala. A tam jsem viděla, že mnohé matky rodin jsou v nebi mnohem výš než mnoho řeholnic.*“

Bratři kněží, já tomu věřím. Možná, že my kněží jednou uvidíme mnoho věřících výš, než budeme my sami! Možná, že některý biskup uvidí své kněze výš, než se bude on sám... „*Vida, nebyli ani biskupy, a jsou výš než já.*“ Chudák biskup, bude zklamán, protože ho předběhli. Tam je jiná hierarchie než

zde na zemi. Ten je v nebi nejvýše, kdo je nejmenší, kdo plní vůli Boží a kdo ji plní s radostí, jako Panna Maria, a oslavuje tak nebeského Otce. Ten je svatější.

Toto je svatost Panny Marie: je maličká i velká, je veliká, protože je maličká. Jak jsi krásná, ó Maria! Ztleskejme jí, silněji, silněji. Maličká, protože je veliká; veliká, protože je maličká.

Tedy, vraťte se domů s radostí tam, odkud jste přišli, ne s touhou, že biskup vás učiní monsignory a kanovníky, ... (i když náš Don Antonio Montinaro se stal kanovníkem a monsignorem, blahopřeji). Ale buďte tam, kde jste... Můj Don Gino se vrátí tam nahoru do své velké farnosti s 300 dušemi, kde je víc oveček a koz než lidí. Avšak nyní je tam léto a bohužel k němu přijdou mnozí turisté, kteří jsou bohužel vždy málo oblečení, a on tím velice trpí. S radostí... otče Minotte, ty se vrátíš do nemocnice... s radostí, s radostí, s radostí. Říkat „ano“ s radostí, jsem tu s radostí, ano, s radostí. Jsem poslední kněz: děkuji ti za to, Pane. Jednou za mou přišel jeden kněz a řekl mi: „*Přišlo za mnou pět charismatických žen, podle mě hodnověrných, a předpověděly mi, že se jednou stanu biskupem.*“ Řekl jsem mu: „*To je jasné znamení neautentičnosti. Jasné znamení. Kdyby ti řekly: zůstaneš knězem, a dokonce nepochopeným, opovrhovaným, a nakonec zůstaneš upoutaný na lůžku, tehdy bych začal věřit těm charismatickým ženám.*“

Druhý rozměr: Naše svatost spočívá v úplném vlastnění Boha. Duše je naplněná Bohem, když žije v milosti, když je Bohem posvěcená. Avšak máme jinou situaci, a to je naše drahá Matka. Ona je šťastná, neboť nikdy nepoznala hřích, ani dědičný, ani osobní. My všichni jsme se narodili v dědičném hříchu, který nám byl vymazán při křtu, ale potom... téměř všichni můžeme říci, že jsme mnohokrát spáchali osobní hříchy. Kdybych teď řekl: „*Ten, kdo má méně hříchů, ať zůstane v této místnosti,*“ měli bychom my starší začít odcházet jako první, protože jsme spáchali více hříchů. Co může tedy Panna Maria dělat? Aby byla naše duše plná Boha, tak jako její duše, dává nám silný odpor k hříchu. Jde o přirozený odpor, přesně takový, jaký můžeme cítit v přítomnosti něčeho zlého, například, když jsme v místnosti, kde to silně páchne, nemůžeme tam pobýt ani chvíli. Copak může někdo říci – „*Cítíš ten špatný vzduch, ten zápach, je mi to tak příjemné, že tu mohu být*“? To opravdu nejde, říkám vám. I Job, když odešel na hnojiště, byl tam ten ubožák sám a nevolal své přátele, aby šli za ním, neboť zdaleka cítili ten zápach hnojiště.

Tak i my musíme cítit tak silný odpor k hříchu, že v něm nemůžeme být. Panna Maria nám vkládá tento pocit odporu do našeho nitra, neboť Ona ví, že když zhřešíme, je to úder, který nám uděluje její nepřítel, který Ji nemůže ani cítit: vždyť už jenom stín Marie satana zastrahuje. Tedy, čím víc někdo miluje Pannu Marii, tím víc je pokoušen a mnohokrát i padne. Panna Maria to dovoluje, proto, aby nás naučila být pokornými. Protože jediná věc, která Ji může překazit, aby se s námi naplno setkávala, je naše pycha. Proto v poselství říká: „*Dovoluji dokonce i tvé chyby, a stačí, když vidím tvé úsilí napravit se. Pro mne jsou vzácné i tvé chyby, pokud ti pomáhají k tomu, že jsi pokornější.*“ Vidíte, co v nás Panna Maria uskutečňuje? Co tedy dělat, když padneme? Nezůstat ani na okamžik v hříchu, ani na okamžik. Tedy, pokud se vám stane, že v noci padnete – vykonejte si hned úkon hluboké lítosti a lásky: „*Ježíši, zhřešil jsem, myslel jsem si, že jsem kdovíco, a podívej se, jaký jsem ubožák.*“ To proto, že všechny hříchy ponížují člověka v hloubce jeho vlastního života, navzdory jeho váženosti. Říkají o mně: „*Hle, přichází otec Don Gobbi,*“ a chtějí se mne hned dotknout, jako bych byl svatý! Ale já vím, že jsem jen bídny ubožák a hříšník, protože znám své hříchy. Nyní je znám jen já, ale v nebi je poznají všechny krásné duše. Tedy, když lidé přicházejí ke mně, aby se mě dotkli, říkám si: „*Ježíši, jak mě to zahanbuje, ale dej, aby se skrze mne dotkli tebe.*“ Tehdy přijmu i toto pokoření.

Bratři, vykonejte dnes hluboký úkon lásky: „*Miluji tě, Ježíši, miluji tě, Ježíši,*“ a milost se hned vrátí k vám. Jste vlastnictvím Nejsvětější Trojice, jaký je to úžasný zázrak!

A potom? Potom je třeba se vyzpovídat. Také zde, bratři kněží, i v této oblasti čeká Církev zralé ovoce vaší svatosti. Tak jako na intelektuální rovině vede rozumování ke ztrátě víry, tak na rovině duchovního života ospravedlňování hříchu vede k tomu, že hřích se už nepokládá za zlo a vede k ospravedlňování

života v hříchu, jak nám o tom hovořil i otec Michael z Anglie. Papež varoval: „*Aby nás pád komunismu nepřivedl k ještě horší formě ateismu, který zneužívá svobodu a ruší každý lidský a křesťanský princip.*“ Člověk může svobodně konat to, co chce. Všechno, co bývalo kdysi hříchem, je dnes objevováno jako nová hodnota. Nyní, na základě přeceňování hodnoty sexuality, i když je to hodnota velmi relativní, je nyní všechno dovoleno a nic už není hříchem.

Církev, tváří v tvář této tolerantní mentalitě, má reagovat tak, že prohloubí vědomí hříchu s naléhavým připomínáním všem, aby se často zpovídali. Namísto toho se však z celé Církve vytrácí individuální zpověď. My Italové máme mnohé své problémy, ale našťastí tento nemáme, protože se zde lidé zatím zpovídají. Ale jděte se podívat do některých evropských zemí, do určitých francouzských diecézí, například do Štrasburku. Před dvěma lety svědčil jeden kněz, že byl pokárán za to, že zůstal jako jediný, který ještě zpovídal individuálně: neboť tam je prý dvakrát či třikrát ročně všeobecné vyznání bez zpovědi, a to prý stačí!

Panna Maria mi dala na duchovní rovině pochopit, že ztráta osobní zpovědi je závažnější nemoc než na fyzické rovině AIDS, neboť tato nemoc bere po fyzické stránce schopnost reagovat a odporovat. Po duchovní stránce zánik osobní zpovědi bere duši schopnost reagovat proti duchovnímu zlu, kterým je hřích, neboť ve zpovědi se člověk osvobozuje.

Tedy, bratři kněží, všimněte si dobře, že v této nezdravé atmosféře se i mezi námi kněžími ztrácí častá osobní zpověď. I mezi námi kněžími se vytrácí svatý zvyk jít si sednout do zpovědnice, být k dispozici duším. Vzhledem k tomu, že se to neděje ze zlé vůle, ale protože chybí čas, dovolte mi, moji bratři tohoto našeho Hnutí, tuto jednoduchou otázku: Kolik času trávíte ve zpovědnici? A kolik času trávíte před náhradní „zpovědnicí“, kterou je televize, kde se učíte vidět ne duše, ale těla, a to často i téměř neoblečená? Vida, bratři kněží, dnes už nenajdete kněze ve zpovědnici, protože nemá čas, ale před televizorem tráví celé hodiny... Vidíte, Don Stefano je i velmi konkrétní, protože duchovní cvičení mají alespoň trochu posloužit k revizi života.

Když konám večeradla, pravidelně se ptám laiků: ti, kdo se zpovídají, ať zvednou ruce. A jsem velmi spokojen, že tisíce jich zvednou ruce! Pro přítomné kněze je to veliká útěcha. Nikdy nemám odvahu zeptat se na totéž na kněžském večeradle. Nikdy nemám tuto odvahu. Jen v jednom případě, když jsem mluvil s jedním knězem italské diecéze, neřeknu které, ohledně zpovídání (ten kněz není z Hnutí, ale má farnost s tisíci dušemi a je i velice známý, neboť píše, a to dost dobře) ... Rozmlouvali jsme o zpovědi a řekl mi, že už nebyl u zpovědi 17 let, neboť necítí potřebu se zpovídat ... Ale copak neexistuje i pro něho církevní příkázání „*vyzpovídat se alespoň jednou za rok*“? Pojdme k méně extrémním případům a všimněme si, že jsou kněží, kteří se opravdu už roky nezpovídají. Mít odpor k hříchu a mít potřebu osvobodit se od něho: proto to je nutná častá zpověď. Častá, která je potřebná, i když nemáme těžké hříchy, protože svátostná milost smíření je právě touto milostí posvěcující, milostí svátostnou, která nám umožňuje zesílit v dobru, je to duchovní posilňující prostředek. Tak jako když je někdo vyčerpaný a musí si vzít posilňující lék, aby se uzdravil, tak my potřebujeme tuto svátostnou milost, která nás posilňuje v dobrém, dává světlo našemu rozumu a víc síly pro vůli. Potom se objeví krása duše. Zpověď se stává nejkrásnější formou exorcismu. Někdy ďábel ovládá osobu a při dobré zpovědi musí odejít. Tehdy je duše plná Boha. Prostřednictvím milosti je nám dána Boží přirozenost.

Třetí rozměr: *Krásné duše jsou podobny Kristu.* Pokud přichází Boží přirozenost formou milosti, aby byla darována našim duším, jak přichází? Víme, že původcem milosti je nebeský Otec. Víme také, že milost nám zasloužil Ježíš Kristus na kříži. Otec v Synovi. Víme, že milost je nám dána skrze Ducha Svatého. Proto, když se nám dává Kristus prostřednictvím milosti, dostává se nám Boží přirozenosti, a tím se vtiskuje do duše Kristova podoba. Tedy, čím víc rosteme v milosti, tím víc se podobáme Kristu. Kristus se v nás odráží stále víc jako v zrcadle: myslíme jako Ježíš, milujeme jako Ježíš, mluvíme jako Ježíš. A když nás Ježíš vidí, říká: „*Jakou radostí je mi tento kněz! Vida, jak mě poslouchá, podívejme, jak mě následuje, jak se mi podobá.*“ Potom Ježíš říká: „*Chci, aby se mi podobal ještě víc, ještě víc,*“

až do chvíle, když se Ježíš přiblíží k vám a řekne vám: „*My jsme jako dvojčata.*“ Hle, toto činí milost. Tehdy nás milost vede jako Pannu Marii k dokonalému následování, dokonalému napodobování Ježíše Krista. Tak jako v Marii, tak žije Ježíš v nás.

Čtvrtý rozměr: *Duch Svatý nás přetváří a proměňuje.* Sestupuje na nás, je přitahován Božím životem, který je v nás, tak jako byl přitahován přítomností Otce a Slova v duši Panny Marie. Protože Duch Svatý je Duch lásky, je společenství, je vztah lásky, která je mezi Otcem a Synem. Když máme v sobě Boží milost, Otec žije v nás. Pokud se touto milostí stáváme stále podobnějšími Kristu, který nás sobě připodobňuje, Duch se nám dává stále silnějším způsobem prostřednictvím svých sedmi darů. Tu dochází k úžasnému zázraku, podobnému tomu, který se stal prostřednictvím snoubenecké jednoty s Marií, kde ztvárnil své nejkrásnější ovoce, Ježíše Krista. Tehdy, když se Duch Svatý se svými sedmi dary dává duši působením milosti, umožňuje svoje krásné ovoce: náš život proměněný Kristem. Tehdy konáme jako Kristus. Naše duše se stává Boží zahradou, kde kvetou ctnosti.

Bratři kněží, věděli jste, jak se zasévají semínka do zahrady? Přejde jaro, slunce je zahřívá a semínka začnou klíčit, potom se stávají rostlinkami, potom rostou stále víc, až vyrostou květy, a nakonec přináší ovoce. Tak podobně prostřednictvím tepla sedmi darů Ducha Svatého, které sestupují do duše jako paprsky Božího světla, začnou ctnosti klíčit, rostou a hle, naše duše se stává zahradou pro Boha, zahradou ctností. Rostou víra, naděje a láska: tyto tři hlavní ctnosti, základ jakékoliv struktury duchovního života. Potom rostou čtyři základní morální ctnosti: moudrost, statečnost, spravedlnost, mírnost. A potom další: pokora, tichost, modlitba, poslušnost, milosrdenství, čistota. Stále víc a víc. Když se v těchto ctnostech cvičíme, kráčíme s chutí k cíli svatosti.

Nejsou to výjimečné dary (charismata), které činí lidi svatými, ale hrdinské cvičení se v základních ctnostech. Otec Pio nosil padesát roků stigmata. Když probíhal proces jeho blahorečení, nebrali tuto skutečnost vůbec v úvahu. Ale pokud jsi praktikoval ctnosti hrdinským způsobem, tak tehdy jsi svatý.

Hle, krásné duše jsou ty, které jsou plné zralého ovoce, které chce dnes Církev přinášet: naši svatost, vlastně Ježíšovu svatost v naší duši.

A nakonec: svatý Ludvík Maria Grignion z Montfortu jednou řekl: „*Až přijdou ty časy, když duše budou dýchat Marií tak, jako plíce dýchají vzduch, tehdy Církev zažije tak velkou svatost, jakou nikdy nezažila a nikdy víc nezažije, protože je to svatost samotné Marie.*“

Ptám se vás: Vede vás prožívané zasvěcení opravdu k tomu, že naše duše dýchají Marií, jako plíce dýchají vzduch? Jsme povoláni žít toto zasvěcení. Jsme povoláni, abychom byli tito noví svatí.

Pochválen buď Ježíš Kristus.

*Překlad z italštiny: Sr. Margita Baroková,
úprava do češtiny: P. Jiří Polášek*

Modlitba za beatifikaci Dona Stefana Gobbiho

Nejsvětější Trojice, vzdáváme Ti díky za to, že jsi darovala Církvi a světu svého služebníka kněze Dona Stefana Gobbiho. Ve svém nekonečném milosrdenství a pro jeho pokorné a úplné „ano“ Tobě jsi ho učinila opravdovým svědkem víry v Tebe, Trojjediného Boha. Otče, ve svém bezvýhradném „ano“ byl odvážným svědkem Tvé lásky, ve svém důsledném a nadšeném hlásání evangelia svému lidu byl vynikajícím a pravdivým obrazem Tebe, Boží Synu Ježíši, a pro svou úplnou odevzdanost Tobě, Duchu Svatý, se stal ve svém kněžském apoštolátu plodným služebníkem Tvé nevěsty, hlasatelem milosrdenství a obráncem pravdy, vždy ve společenství s papežem a v poslušnosti Církvi.

Bože, v něm jsi nechal zazářit opravdové úctě, synovské lásce a nekonečné důvěře ke Tvé svaté Matce. Stal se malým apoštolem Neposkrvněného Srdce Panny Marie a pro jeho vítězství ve světě se jí zasvětil a povzbuzoval všechny, aby jí důvěřovali. V Marii nám ukázal jistou vůdkyni k Pánu Ježíši a v Něm k Tobě. Pro jeho zářný příklad víry a pokory a pro dary, kterými jsi ho zahrnul, Tě prosíme, Bože, abychom na jeho přímlovu získali tuto milost v úplné odevzdanosti do Tvé svaté vůle, jak nás to učil. (*Zde uveďte svou prosbu.*) Nakonec Tě, Pane, prosíme, aby ho Církev brzy dala za příklad pro celý Tvůj svatý lid.

A ty, milovaný otče Stefane, nadále se za nás všechny přimlouvej, abychom v následování tebe a tebou podporováni, pokračovali na naší pouti do nebe po bezpečné cestě, kterou jsi nám ukázal, jíž je Ježíš Kristus. Amen.

Otče náš – Zdrávas, Maria – Sláva Otci

S církevním schválením: Oscar kard. Cantoni, biskup v Como, Itálie